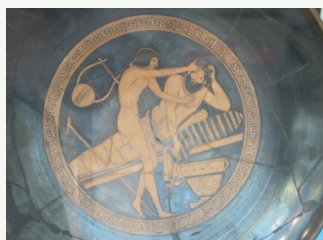

En ny begyndelse af Louise Jensby

Kære læsere.

Et nyt semester står for døren. For nogle betyder det en tilbagevendende til Nobelparkens trygge røde mure med kendte undervisere og en vis rutine udi, hvordan man tackler en dyng af nye fag, og de udfordringer det at studere på universitetet ellers byder på. For andre er dette semester lig med en helt ny begyndelse; flytning til en ny by, nye fag og nye kammerater, alt sammen noget som tager tid og kræfter at vænne sig til. For mit eget vedkommende er dette semester også noget helt specielt. Det er nemlig mit sidste semester som studerende ved Aarhus universitet, en noget surrealistisk oplevelse, og et faktum som nok ikke helt er gået op for

mig endnu. Tænk at det er hele fem år siden, det var mig, der blev læst af 1A og helt betuttet måtte vandre over i aulaen for at blive præsenteret for mit nye hold. Jeg inkluderer denne lille tur down memory lane for at gøre alle de nye opmærksomme på, hvor hurtigt tiden går, og at I for alt i verden skal nyde jeres tid her på stedet. Nyd at I er blandt ligesindede, som forstår jeres passion. Nyd at Aarhus Universitet huser så mange kompetente undervisere, som alle vil jer det godt. Og nyd de mange spændende fag, muligheder og venskaber som helt sikkert vil opstå undervejs. Dette nummer af Agora står altså i begyndelsernes tegn, og I vil bl.a. kunne læse om hvordan rusugen løb af stablen, hvordan det er at være på uddannelsesudgravning, og hvordan man finder en praktikplads.

Agora byder velkommen til AU.

Månedens billede: The Blue Grotto, Malta. Taget af Louise Jensby

I DETTE NUMMER:

*Rusugen, fra en tutors
perspektiv*
S. 2

*Blæk, sved og limoncel-
lo—*
*Sommerskolekursus i
Rom*
S. 4

*Bog anmeldelse: Art
and Archaeology of the
Greek World af Ri-
chard T. Neer*
S. 5

*En trenchmasters be-
kendelser*
S. 6

*Min rejse mod en
praktikplads*
S. 8

*Uddannelsesudgrav-
ning 2017—*
Francavilla Marittima
S. 9

*En rejsenarkomans
dagbog,*
S. 10

Kryds og tværs
S. 12

Rusugen, fra en tutors perspektiv

Af Pernille Wissing

Det hele begyndte mandag d. 28 august. Vejret var køligt, men solen tittede frem, og man kunne mærke, at dette ville blive starten på en god uge. 12 friske og veloplagte tutorer stod klar til at tage imod dette års nye kuld bestående af filologer, arkæologer og tilvalgsstuderende. Frontkvinden for denne rusuge var Mette Lang, chef tutoren. Hun havde samlet et hold, som var en god blanding af drenge og piger, arkæologer og filologer, og de var ligeligt fordelt mellem årgangene.

Lidt over 8 begyndte russerne at komme. Man kunne mærke, at de fleste var en god blanding af nervøse og spændte. Nervøsiteten forsvandt dog hurtigt i takt med, at de fik serveret kaffe og kage (chokoladekagen især var rigtig lækker!). Da maverne var fulde af kage, begyndte navnelegen, og generthed var ikke et personlighedstræk, som dette hold russere besad. De snakkede lystigt om dem selv og fortalte glædeligt, hvilken farve deres tandbørste var, hvilken film de sidst havde set, og hvad deres hjemby hed. Efter navnelegen begyndte alle de tunge informative og vigtige oplæg. Der var bl.a. et af vores kære Studievejleder, Louisa, som gennemgik samtlige studieordninger, og samtidig formåede at få styr på, hvem der ikke var blevet skrevet op på det rigtige studie eller var blevet tilmeldt de rigtige fag, og hun formåede at berolige dem, som blot var forvirrede og ukendte i AU's dybe hav fyldt af kaos og fejl. Selvom det var rart at se, at de nye var i trygge hænder, og at de lyttede opmærksomt efter, så sad man som tutor og ventede på, at klokken blev 16, så vi igen kunne få lov til at lege med de nye. Det var jo det, vi var der for, og da Mette endelig havde færdiggjort sin gennemgang af BlackBoard, begyndte morsken. Der blev spillet HINT til den store guldmedalje og med voldsomt stort engagement (måske til tider lidt for stort). Flunkball var også noget, de nye skulle præsenteres for og læres op i, og hvor var det dejligt, at de alle var født med et kæmpe naturtalent til denne noble sport. Det var dog tydeligt at se, at respekten for den ældre generation var ikke-eksisterende, og derfor var de også fast besluttet på at vinde over tutorene. Hvilket de gjorde. Hårdt og brutalt. Alle de gange vi spillede det. Jeg skammer mig. Resten af ugen var ligeledes fuld af skønne oplevel-

ser. Tirsdag var dagen, hvor de skulle på rundtur i Aarhus, og igen blev man som tutor mødt af gåpå-

mod og energi. Rundturen var fyldt med, hvis jeg selv skal sige det, en masse gode fun facts og en enighed om, at vi skulle stræbe efter at nå over lyskrydsene i samlet trop. Dette viste sig at være en tabt kamp.

Onsdag var den store dag. Det var dagen for fælles-spisning og pubcrawl, og man kunne mærke, at russerne havde glædet sig ligeså meget, som vi tutorer havde. Selvom der var nogle uheldige episoder med en forsinket bartender på Loco og et overfyldt Heidis, var det glædeligt at se, at alle formåede at holde humøret højt. Og hvis vi skal være helt ærlige: er en kold øl, som nydes på en kantsten i godt selskab, ikke tusind gange bedre, end et overfyldt tyroler diskotek? Som tutor følte man sig næsten helt overflødig, fordi folk var så gode til at passe på hinanden. De så alle ud til at hygge sig, og de legede generelt bare fantastisk godt sammen.

Torsdag skulle vi quizze og til studiestartsarrangement i mølleparken. Trods lettere kølige vejrforhold var humøret strålende.

Fredag, den sidste dag, var min personlige favoritdag men også hade dag. Vi skulle have o-løb, hvilket jeg elskede, men vi skulle også spille rundbold. Noget alle ved, jeg er helt fantastisk til (sarkasme kan forekomme). Og hvor var det glædeligt at se, at selvom vejret var fuldstændig elendigt, så var hu-

møret igen højere end selveste Mount Everest. Nok mest fordi en af tutorene blev ved med at skyde sig selv i hovedet med bolden og var i så dårlig kondi, at man ofte frygtede, at hun hostede lungerne op ved den nærmeste base.

Dagen sluttede med fredagsbar, hvor de ældre studerende også deltog. Igen var der gang i Flunkyball-turneringer, og igen måtte tutorene se sig besejrede af de friske nye studerende.

Det har helt oprigtigt været en fornøjelse at være en del af dette års rusuge, og jeg er ikke i ét sekund i tvivl om, at det er et fantastisk hold, som nok skal blive til noget stort en dag.

Blæk, sved og limoncello - Sommerskolekursus i Rom

Af Pernille Wissing og Jonas Stengaard Jensen

Vejret i juli måned var en blandet fornøjelse for de smukke, unge mennesker, der gik på sommerferie i håbet om sommer, sol og søndag. Regnskyer og uvejrskygger skuffede forhåbninger om grillaftner og strandture som Nero skuffede Seneca. Ikke desto mindre var det en længsel efter disse kølige danske sommerskyer, der sammen med den tropiske varme kolliderede med jeres korrespondenter, da Ryan Air åbnede kabinedøren til den evige stad.

Efter reflekteret overvejelse, var beslutningen om at forkæle sig selv med et 2 ugers kursus og en dertilhørende 15 siders afhandling om renæssancehumanisme oven på et semesters slid og slæb uden tvivl den rigtige. For hvem gider slænge sig på stranden eller netflix'e natten væk, når man kan bestige de 551 trin til toppen af Peterskirken eller jogge Palatinerhøjen tynd i 37 svale graders sol?

Vi skal naturligvis berolige læzerskabets fantomvabler med visheden om, at sommerens slid og slæb vil blive gavmildt kompenseret med 10 ECTS points afslag i Forårssemesterets akademiske afregning. Hvis man ligesom den yngre halvdel af denne korrespondance ikke tidligere skulle have haft fornøjelsen af Roms klassiske charme, kan der umuligt tænkes en mere oplagt mulighed. Programmet var kompetent arrangeret af erfarne og dygtige undervisere og inkluderede hjemlig indkvartering på det komfortable danske institut; en arkitektonisk Mini-Me til AU's Doctor Evil. Ej at forglemme et uhyrligt generøst rejselegat på tretusinde danske kroner fra "*Ernst Andersen og Tove Dobel Andersens Fond*", der gjorde dette i forvejen fristende sommerskolekursus uimodståeligt.

Da vi endelig havde indfundet os, var sightseeing, til vore fødders fortrydelse, ikke desto mindre sat i højsædet fra toppen af Castel sant'Angelo til krypterne under San Clemente, fra de højhelliges herskabsvillæer til de hedenske hieroglyffer på Piazza del Popolo.

Formiddagens strækmarch blev heldigvis suppleret med intellektuelle fornøjelser i det danske akademis barmhjertigt air-konditionerede forelæsningsal. Her hørte man Marianne Pade redegøre for tilblivelsen og udviklingen af den pudseløjerlige pavestat, der har kæmpet, kravlet, købt, kysset og cancan'et sig fra vor herres skød til den frimærkenation, vi kender i

dag.

Outi Merisalo favnede bredt fra palæografiske palaver, antikke indskrifter og gammel graffiti til Leo d. 10., der søgte at finansiere sine mange bygningsprojekter, ikke mindst den ærefrygtindgydende Peterskirke, gennem den infame afladshandel, der antændte den protestantiske krudttønde.

Ej at forglemme den altid charmerende svensker Peter Gillgren, der med sit retoriske talent fængslede sit publikum under selv den potentielt mest dræbende forelæsning om neoplatonisme i den visuelle kunst.

Foruden et overflødhedshorn af gæsteforelæsere, gæstede selveste Anders Kirk Borggaard (der derudover tidligere har beæret dette ydmyge tidsskrift med sine kundskaber) med sin udredning om den delikate Worms diæt.

I dagens resttimer kunne man slænge sig i både nye og gamle venners lag på terrassen i aftensolens orange glød akkompagneret af cikadernes symfoni og nyde en velfortjent cigaret fra en af byens charmerende tabacaria'er. Alternativt kunne man også vove pelsen efter en velsignet kølig yoghurt fra en af de trange coop-butikker, navigationen af hvilken omsider besvarer mysteriet om, hvordan sydeuropæerne holder sig så kriminelt slanke.

Skønt vi, som henholdsvis filolog og historiker, finder antikken tiltrækkende af yderst forskellige årsager, og vi derfor var kommet til Rom med vidt forskellige prioriteter, lykkedes det os begge at finde oplevelser, blandt de originale manuskripter på Biblioteca Nazionale og de fuldt udrustede romerske legionærer på parade udenfor det gamle Colosseum, der opfyldte vores private drøm om et besøg til antikens bankende hjerte.

Men vore forskelligheder til trods herskede der fryd og gammen, da hele holdet samledes til den sidste salige afskedsnadver med pinefulde hælesporer og forstrakte ledbånd, men beriget i både sind og i ånd. Da vi hævdede vore glas og skålede i Marianne Pades hjemmelavede limoncello, følte man antikkens ånd skåle med.

Taget af Outi Merisalo

Anmeldelse af Neers "Art and Archaeology of the Greek World"

Af Astrid Leed Strauss

"Art and Archaeology of the Greek World" af Richard T. Neer er en ganske udmærket grundbog, som fortæller om den græske verden i Antikken.

Bogen er overordnet set fint opbygget – kaptitlerne giver god mening i sin opdeling, og hvert kapitel starter med en tabel over kronologien der berøres i kapitlet, samt et kort der viser de bystater eller byer der berøres. Indholdet af kapitlerne er også fint. Bogen er opdelt i 14 kapitler i kronologisk rækkefølge, hvoraf tre af dem er hvad Neer kalder "case-studies". Vi starter dog først med en introduktion, hvor han forklarer hvad man kan forvente af bogen. Derefter kommer der et skema med en kort oversigt over årstal og kendetegn ved hver periode fra den tidlige bronzealder til den hellenistiske periode. Det første af de 14 kapitler omhandler den sene bronzealder på Kreta og Kykladerne. Vi går derefter til den mykenske tid, og derefter videre til den geometriske periode. Derfra går vi til en orientaliserende periode, hvor vi bl.a. støder på grækernes kolonisering. De kommende kapitler omhandler den arkaiske periode, som er opdelt i tre dele, og er afbrudt af det første "case-study" der omhandler Olympia og Delfi. Den klassiske periode er ligeledes opdelt i tre dele, og er afbrudt af "case-study" nummer to – Cyrene og Paestum – og tre – Athen og Akropolis. Det sidste kapitel omhandler den sidste store periode før romerne – den hellenistiske periode. Som afslutning har han – udover index og kilder for citationer og illustrationer – inkluderet en ordliste med forklaringer for ord markeret med fed i løbet af teksten. Ordlisten er en god ide, og til tider en god hjælp eller lille forklaring, men til tider står der mere, hvis ikke præcis det samme, i teksten efter det markerede ord.

Man kunne til tider ønske sig et mere regelmæssigt opbygget kapitel, eller i hvert fald en mere regelmæssig opbygning af indholdet af kapitlet, og noget mere dybdegående indhold, men Neer selv advarer også i indledningen om, at indholdet vil – til tider – blive noget overfladisk.

Sproget er flydende, og glider fra det ene emne til det næste. Derudover er illustrationerne også ganske gode, og man kan især glæde sig når man læser den, idet teksten tit brydes op af billeder og tekstbokse, hvilket får læsningen til at gå noget

nemmere. De mange billeder og tekstbokse kan dog til tider være forstyrrende – i hvert fald for mig selv – når man ikke kan finde ud af om det er teksten der forsætter eller bare billedtekst. Bogen er et populærvidenskabeligt værk, hvilket gør rede for hvorfor der ikke er fodnoter, hvilket vi jo normalt ønsker for at begrunde vores konklusioner – og teksten er nok mere flydende på grund af denne mangel – men man kan til tider også ønske en nærmere redogørelse og begrundelse for flere af de ting han skriver, desuden falder han flere gange ud af rollen som objektiv og upartisk observatør, og lader sin mening skinne igennem. Han kommer med mange tolkninger, antagelser og metaforer for, hvad han mener skete og hvorfor de gamle grækere gjorde som de gjorde, og det er et af stederne hvor bogen taber point, idet den, i hvert fald i mine øjne, er mindre pålidelig. Hans konklusioner er ikke nødvendigvis ukorrekte, men meget kan ikke vides med sikkerhed, og vi udleder og konkluderer blot på baggrund af de fund vi har, og det leder til en generel uvished, og jeg ville have mere tillid til ham hvis han netop brugte fodnoter til at begrunde hans konklusioner. I så fald ville man have kunne læse de samme kilder, og evt. udledt det samme, eller i hvert fald tjekke at han ikke baserer det på noget forkert.

Bogen er generelt en god grundbog, der kan vække interesse hos læserne, og være en basisbog for nye arkæologi-studerende. Den fortæller som lovet om ikke kun Grækenland, men også resten, eller i hvert fald dele af, den antikke græske verden. Der er dog ulemper ved bogen, bl.a. den førnævnte overfladiskhed, og mangel på grundlæggende begreber – for at nævne nogle få: terminus ante/post quem, arkaisk stillingsmotiv, og svalehalefolder (også som dateringsgrundlag) – og en samlet beskrivelse af periodernes karakteristika, foruden de konflikter han til tider springer let og elegant hen over; her tænkes eksempelvis på Erechtheion og Zeustemplet i Olympias gavlskulptur. Ved den sidstnævnte nævner han kort konflikten, men skriver straks om deres opstilling med fortolkning på trods af konflikten, og giver ikke begrundelse for hvorfor han vælger den teori. Bogen er altså alt i alt, en ganske udmærket begyndelse og grundbog, som, når interessen er vakt, bør understykses/udbygges af mere specialiserede bøger, men dette er trods alt kun et populærvidenskabeligt værk.

En trenchmasters bekendelser

Af Nathalia Breintoft Kristensen

Bare luk øjnene og forestil jer følgende: Sommer i Calabrien, solen skinner fra en skyfri himmel, temperaturen når de 37 grader og en let brise danser hen over dit ansigt. Ja, og så er der endda også udsigt til havet. Umiddelbart lyder det som opskriften på en afslappende ferie. Virkeligheden er dog lidt en anden, og jeg står i stedet på en bakketop sammen med seks studerende i bagende sol med sveden løbende ned af ryggen – det er en af de første dage på udgravningen. For mange lyder det ikke som den fedeste måde at tilbringe sin sommerferie på, men både mig og langt størstedelen af mine medstuderende på klassisk arkæologi ville ikke bytte den for noget. Jeg har for anden gang været så heldig at blive instruktør og trenchmaster for de studerende, som skal prøve kræfter med deres første arkæologiske udgravning.

Bakketoppen, som jeg netop beskrev ovenfor, hedder i dag Timpone della Motta, og det øverste plateau fungerede som helligdom for området. Højen er beliggende nord for den nu udtørrede Raganelloflod og ca. 12 kilometer nord for Sibari, en antik græsk koloni og nu moderne by. I nærheden ligger også den lille by, Francavilla Marittima, som vi boede i under udgravningen, der med sine små, hyggelige, snoede gader er indbegrebet af en italiensk landsby. Området er blevet udgravet på både legal og illegal vis gennem årene. Senest fra 1992-2004 af Groningen Institute of Archaeology (GIA), hvor man opdagede og udgravede forskellige tempelkomplekser, og igen i 2008-2009, hvor man påbegyndte blotlægningen af det såkaldte alter fra det 6. årh. f.v.t. Formålet med udgravningen i år var at fortsætte med at udgrave helligdomsområdet omkring alteret på det øverste plateau af Timpone della Motta ca. 280 meter over havoverfladen.

Ordet alter leder jer nok hen på tanken om en form for monumental struktur lig Ara Pacis eller Pergamonalteret, men dette alter bestod udelukkende af sten, de fleste hentet nede fra Raganellofloden, placeret ovenpå og ved siden af hinanden og dannede et noget ukurant rektangel.

Jeg fik tildelt en trench på 3x11,5 meter og fik til opgave, sammen med seks studerende fra AU, at blotlægge resten af alteret og finde dets sydlige og vestlige afslutning. Fra den tidligere udgravning af alteret i 2009 vidste vi ca., hvor dybt vi skulle grave ned, før

vi ville nå alteret. Det vigtigste var at følge de forskellige jordlag, som lå ovenpå alteret. Idet trenchen var placeret på et skrånende plateau, måtte vi også følge den samme hældning, og det ville jordlagene i teorien også.

De seks studerende gik straks i gang med at fjerne de store mængder jord. Inden vi kunne nå alteret, skulle vi først igennem en topjord (top soil) bestående af løs jord, småsten og tørrede grene og græs; dernæst et jordlag bestående af eroderet jord, som kom længere oppe fra plateauet. Det var utrolig hårdt arbejde, men de studerende knoklede med hakker, spader og en trillebør, som kørte i pendulfart mellem trenchen og udgravningens jorddump. I løbet af 2,5 uger havde de fået fjernet mellem 50 og 60 cm jord i dybden, og vi nåede jordlaget lige ovenpå alteret.

Udsigt fra toppen af Timpone della Motta

Hvad der tydeligt overraskede de studerende, og også havde overrasket mig på min første udgravning, var mængden af fund – keramik både lokalt produceret og græsk, bronzefragmenter, knoglefragmenter og perler i både glas og fajance, dele af en jernklinge og del af et votivtempel i terrakotta. I starten havde de studerende forståeligt nok problemer med at skelne mellem keramikfragmenter og sten, men efter jeg fortalte om det simple trick at slikke på keramikken/stenen, lærte de hurtigt at kende forskel – keramikken sidder fast på tungen, og det gør en sten ikke. De mange fund i de to forstyrrede lag gav en ide om, hvad vi kunne håbe på at finde ved udgravningen af selve alteret.

Udgravningen af alteret kunne selvfølgelig ikke gøres med store hakker, og de blev derfor byttet ud med mindre graveskeer. På den måde kunne vi skrabe det sidste lag jord væk fra alteret og blotlægge stenene, som var en del af alteret. Den næste halvanden uge færdiggjorde vi udgravningen af alteret. Det var en langsom proces, men de studerende gjorde et omhyggeligt og yderst godt stykke arbejde med at blotlægge hver eneste altersten.

Vi fortsatte med at finde både lokal- og græskproduceret keramik, en meget stor mængde af brændte knoglefragmenter og perler i glas og fajance både i laget ovenpå alteret og ind imellem alterstenene. Det mest fantastiske fund var dog en bronzephiale, som lå direkte ovenpå alteret. Den var blevet mast med vilje efter brug og smidt på alteret sandsynligvis i forbindelse med et offeritual.

Selve alteret viste sig at være endnu længere end forventet og fortsatte ind i balken, og vi fandt derfor

ikke den vestlige afslutning på alteret, som vi ellers havde håbet på. Mod syd fadede det lige så stille ud – stenene blev mindre og mere sporadiske, og der forekom altså ikke en reel afslutning på alteret. Altret viste sig at være irregulær i form og anderledes opbygget flere steder i trenchen. Stenene i vores trench viste sig at være mere uregelmæssige i form og placering end alterstenene fra alterdelen i trenchen fra 2009.

Meget kunne derfor tyde på, at der faktisk ikke er tale om et alter, men noget andet, som var en del af de religiøse ritualer, der foregik på helligdommen. Det hele vil muligvis blive klarere med den næste kampagne, som starter i september i år. Det bliver uden tvivl spændende at se, hvad der videre vil blive fundet.

Det er hårdt at være på udgravning i en måned og arbejde mellem 7 og 9 timer om dagen – det er jeg sikker på, at mine studerende vil give mig ret i, men når man først blotlægger den første altersten, står med fundet af en bronzephiale stadig *in situ* eller dele af votivtempel i terrakotta, så glemmer man alt andet, og det hårde arbejde er det hele værd.

Billede af alter vi fik lavet i vores trench; en træls rod, hjerte- og penisformede sten, og en stor grankogle Sille kylede på Mette. Taget af Astrid Leed Strauss

Min rejse mod en praktikplads

Af Trine Bak Pedersen

Som de fleste studerende på kandidaten eller sidste del af bacheloren ved, har sidste år, 3. og 4. semester af kandidaten en forholdsvis simpel struktur. 3. semester er afsat til det, som kaldes 'Profil' og 4. semester er afsat til specialet. Profil referer til profilfag, hvilket er en række tværfaglige og arbejdsmarkedsorienterede forløb, som bliver udbudt til alle kandidatstuderende på humaniora. Disse forløb er dog ikke den eneste mulighed på dette semester, da du også kan vælge enten et udlandsophold eller praktikophold. Disse to alternativer kan give dig langt større mulighed for at tilrettelægge et mere kernefagligt semester, hvor du har mulighed for at arbejde med emner og projekter, du finder spændende. Både profilfag, udlandsophold og praktik har fordele og ulemper, og det er derfor vigtigt at afstemme med dig selv, hvad du ønsker at opnå i dette tredje semester.

Det er selvfølgelig nemt bare at vælge et profilfag, så du har god tid til at forberede dig til dit speciale, som vi alle ved, er meget tidskrævende, især efter fremdriftsreformens indførelse. Det er dog værd at overveje et måske mere besværligt, men også mere udbytterigt semester, hvor du har chance for at få gode kontakter, fordybe dig i spændende emner eller få en bedre forståelse for det akademiske arbejdsmiljø på en potentiel arbejdsplads. Praktikperioden handler om at fremme din egen forståelse og indsigt i det faglige miljø, som du selv ønsker at være en del af efter dit speciale. Det er derfor vigtigt at overveje dine fremtidsplaner, og hvordan dette praktikforløb kan give dig et fremspring til en sådan karriere. Hvis der er et projekt eller en arbejdsplads, som du er interesseret i, er det klart værd at undersøge, om dette kunne være en potentiel praktikplads.

Jeg valgte selv at tage i praktik, hvilket mange andre på klassiske studier har gjort på deres kandidat. Der er selvfølgelig flere ting, som er nødvendige at overveje, før du kan tage i praktik; hvilken indflydelse det vil have på din fremtid, hvilken faglig relevans praktikpladsen har, hvilken indflydelse det vil have på dit speciale og noget så irriterende indlysende, som hvor det er muligt at tage praktik henne. Nogen vil allerede have en ide om, hvor eller hos hvem de kunne ønske at være i praktik, eftersom mange studerende bliver tilknyttet et projekt under deres studietid. Et sådant projekt kunne være et oplagt sted, og det er derfor klart noget, du kan tænke over, hvis du overvejer at tage i praktik. Selvom du ikke er tilknyttet et projekt allerede, er der stadig mulighed for et praktikforløb. Det er vigtigt, du selv tager initiativ, og selv tager kontakt til projekter, som du kunne tænke dig at deltage i, eller kontakter undervisere hvis du gerne vil vide mere om mulighederne. En

praktikplads vil ikke bare falde ned i skødet på dig, og du er derfor nødt til selv at tage ansvaret for at finde en.

Jeg har været en del af Kalydon-projektet siden 2013, hvor jeg ansøgte om at komme med på udgravning i Grækenland. Jeg tog efterfølgende selv initiativet til at undersøge mulighederne for en praktikperiode i forbindelse med projektet, og fik på den måde en plads på Oslo Universitet, hvor jeg nu arbejder både med administrative gøremål, undervisning samt materialet fra udgravningen. På den måde giver denne praktikperiode mig mulighed for at arbejde med et emne, som jeg selv er engageret i, og som også har høj faglig relevans. Samtidig giver det mig en mulighed for at være en del af en akademisk arbejdsplads af samme type, som jeg håber at kunne være en del af i fremtiden.

Eftersom ansøgningsprocessen involverer AU's administration, kan det godt tage lidt tid og være lidt besværligt. AU er jo ikke kendt for at være den hurtigste galophest på banen. Det er derfor vigtigt at starte i god tid. Når du har fundet en praktikplads og lavet en aftale med dem, skal du udfylde et ansøgningsskema om, hvordan dit 'Projektorienteret forløb' (praktik) skal tilrettelægges. Du skal ligeledes finde en vejleder, som du selv skal kontakte. Efterfølgende skal du have dette godkendt af studienævnet, og så er det ellers bare at glæde sig til en god praktikperiode. Jeg er i hvert fald utrolig glad for min beslutning om at få en praktikplads.

Uddannelsesudgravning 2017 – Francavilla Marittima

Af Astrid Leed Strauss

Det første, man bør vide om en uddannelsesudgravning, er, at det er sindssygt fedt. Det andet, man bør vide, er, at det er hårdt arbejde. Men det er det hele værd, når man graver.

Som arkæologistuderende på Aarhus Universitet sker magien på det fjerde semester, hvor man endelig bliver lukket ud i felten, og får lov til at prøve sine kræfter af som "rigtig" arkæolog (dog kun på prøvebasis). Turen gik i år til Timpone della Motta ved Francavilla Marittima i det sydlige Italien, hvor vi, på trods af de høje temperaturer, var evigt taknemmelige for, at vi ikke skulle grave i det danske "sommer"-vejr.

Timpone della Motta befinder sig 280m over havets overflade på en lille bjergtop, hvilket var både godt og skidt. Godt idet der var en fantastisk udsigt, men skidt idet vi skulle starte hver dag med at "bestige" denne lille bjergtop. Det er altid rart at starte en arbejdsdag med at svede tran, men så var tonen i det mindste sat. For svede, det gør man altså på en udgravning. Det er hårdt arbejde kombineret med temperaturer, som vi normalt ikke engang kommer i nærheden af i Danmark. Det gør altså, at man sveder en masse, også steder man ikke umiddelbart vidste, at man kunne svede fra. Men; det er det hele værd, når man første gang finder et lillebitte potteskår eller stykke knogle. Man bliver praktisk talt helt euforisk (det kunne dog også bare være et tegn på hedeslag). Der er dog ikke meget, der slår de første par dage, hvor din krop er øm som ind i pokker. Hvert lille skår vækker glæde og forundring, for som tiden går, jo mere skal der til for at imponere, og til sidst føler man sig rent som en garvet arkæolog. Man lærer utroligt meget på sådan en tur; om hvad det vil sige at være arkæolog, hvordan man skal befærde sig på en udgravning, om sig selv, om ens trench-kammerater og selvfølgelig om hvordan man graver. Jeg vil vove at påstå, at uddannelsesudgravningen, på trods af at det ikke er formålet med den, også fungerer som en rystesammentur. Når man er nået til det fjerde semester, er der ofte en del mennesker, der er droppet ud – ikke for at virke pessimistisk, men realistisk. Her får man muligheden for at blive rystet sammen som gruppe, og lærer samtidig nogle af de københavnske arkæolo-

ger at kende. Den eller dem du bor sammen med, er ikke nødvendigvis dem, du snakker med til hverdag, og ligeså med dine trench-kammerater. Det får man rig mulighed for at lave om på her. Man lærer også meget om sig selv, bl.a. hvilken del af arbejdet kan man bedst lide – magasin-arbejde, at arbejde med de grovere redskaber som hakken (hvilket jeg personligt elskede), eller med de finere redskaber som graveskeen.

Det er dog ikke alt sammen arbejde. Der blev arrangeret ture til stranden og på museer, hvilket blev værdsat – især turene til stranden, hvor vi fik muligheden for at køle af efter en lang dag. Omgivelserne var bestemt heller ikke til at kimse ad; smukke bjerge, lunde af oliventræer, restaurant ved en skydebane, og fra byen en udsigt til havet. Smukt; det var der.

Alt i alt må det siges at have været en fantastisk tur og oplevelse. Det var første gang, at jeg har besøgt en helligdom eller sted, som har relation til vores studie, og det var hele ventetiden værd. Især når man tænker på, at man for altid vil have været en del af den udgravning, der udgravede stedet, og evt. opdagede x eller y.

Et godt råd på vejen – hvis du ikke allerede er i form, så er det nok en god ide at gå i gang med at træne et par måneder før din uddannelsesudgravning. For en "couch potato" som mig, var det en brat opvågning.

Billede over udsigten fra Francavilla Marittima. Taget af Astrid Leed Strauss

En rejsenarkomans dagbog

Af Louise Jensby

Det kan godt være, at jeg ikke stiller større krav til nye rejsedestinationer end billige flybilletter og tilstedeværelsen af ruiner, der kan klappes, men disse to krav har også nogle gange bragt mig langt fra alfarvej. Men hvad gør det, så længe man kommer hjem med spændende oplevelser i bagagen. 2017 bliver i rejsehenseende et helt godt år for mit vedkommende. I april gik turen til Malta og Gozo, i juli var jeg i Rom for ottende gang, i starten af september gæster jeg London, og til november får jeg fornøjelsen af at se Berlin for første gang. Denne artikel skal dog handle om Malta og Gozo, et fremragende rejsemål for både badegæster og ruinklappere.

Vores første møde med Malta var en snaksalig taxachauffør, som insisterede på at fortælle os om områdets forskellige barer. På et tidspunkt i løbet af hans "this is a bad area"-snak fik jeg indført, at vi ikke var der for barerne men for templerne, hvilket medførte et "Oh..." fra hans side. Derpå startede en lavine af historisk info, hvilket passede os langt bedre. Den tid vi havde den første dag, gik med at udforske området og tage de forskellige restauranter i øjesyn. Dagen efter var vi dog klar til at tage til hovedstaden Valletta, som lå ca. tyve minutters køretur med bus fra vores hotel (hotellerne i Sliema var langt billigere end hotellerne i Valletta, og med billetpriser på 1,5 euro kunne det ikke betale sig at bo tættere på). Valletta er med sit mix af italiensk, arabisk og britisk kultur yderst charmerende og meget speciel, og de smukke gader med sandstensfarvet murværk prydes af altaner i alverdens farver foruden klassiske, britiske, røde telefonbokse. Desuden kører folk på Valletta og Gozo også venstrekørsel, hvilket får betydning, når man skal krydse vejen eller finde en bus i den rigtige retning. I Valletta kom vi bl.a. omkring det arkæologiske museum, hvor man kan se de små statuer af tykke damer, som er fundet i øens templer, St. John's Co-Cathedral, Upper- og Lower-Barrakka Gardens og Fort St. Elmo, som spillede en stor rolle i belejringen af Malta i 1565. Alt sammen anbefalelsesværdige sights.

Næste dag stod i templerne tegn, for på Malta og Gozo kan man finde flere megalitiske templer, hvoraf nogle stammer helt tilbage fra ca. 3600 f.Kr. Igen var vi med bus rundt på øen. Systemet var nemt at finde ud af, busserne kørte til tiden og alt fungerede perfekt. Vi startede vores rundtur ved Tarxien

Templerne, hvor vi det første lange stykke tid var de eneste besøgende. Templet er dækket af en hvid sejldug, som hjælper med at beskytte det mod elementernes rasen. Selvom man går ind for at bevare strukturer som disse så længe som muligt, besværliggør en sådan overdækning muligheden for at få et overblik over templet og for få taget nogle gode billeder. Man kan også argumentere for, at hvis skidtet har stået der i 5000 år, så bliver det nok stående lidt endnu – dug eller ej. Herfra kørte vi mod The Blue Grotto, hvor vi, trods det faktum at vi ikke er søstærke, kastede os over en sejltur rundt til øens grotter. Turen var utroligt smuk og kan varmt anbefales. Fra havniveau var der en pæn stigning og en gåtur på ca. 2 km. op til vores næste mål: Hagar Qim og Mnajdra-Templerne. I det tilhørende museum kan man se fund fra de to templer foruden deltage i fremvisningen af en virtual reality-film, som viser, hvordan templerne engang så ud. Fra templerne tog vi endnu en bus til byen Rabat, hvor vi besøgte en romersk villa med et flot mosaikgulv, og bagefter dykkede vi ned i St. Pauls katakomber.

Dog ankom vi forholdsvis sent, hvilket betød, at nogle af katakomberne var lukkede. Der var dog rigeligt at kaste sig over, og det anbefales at have god tid, hvis man vil ned og se dem alle sammen. Det sidste stræk bestod af mere end en times bustur hjem til Sliema, og fordi bussen var proppet, måtte jeg stå op hele vejen. Det var som sådan ikke noget problem, hvis ikke buschaufføren havde kørt, hvad jeg kalder "kængurukørsel"; enten giver man den max gas, eller også træder man max på bremsen. En mellemting eksisterer ikke.

Vores sidste dag på rejsen valgte vi at bruge på nabøen Gozo. Dagen startede dog med endnu en times stående kængurubuskørsel, men heldigvis forløb sejlturen stille og roligt. På Gozo valgte vi lidt modstræbende at tage med den turistede hop-on hop-off bus, men det viste sig at være langt det letteste, hvis man gerne ville se det meste af øen. Busserne kom og kørte til tiden, og vi fik set Ggantija-Templerne, Calypsos grotte, og der hvor The Azure Window stod indtil en måned før vores ankomst,

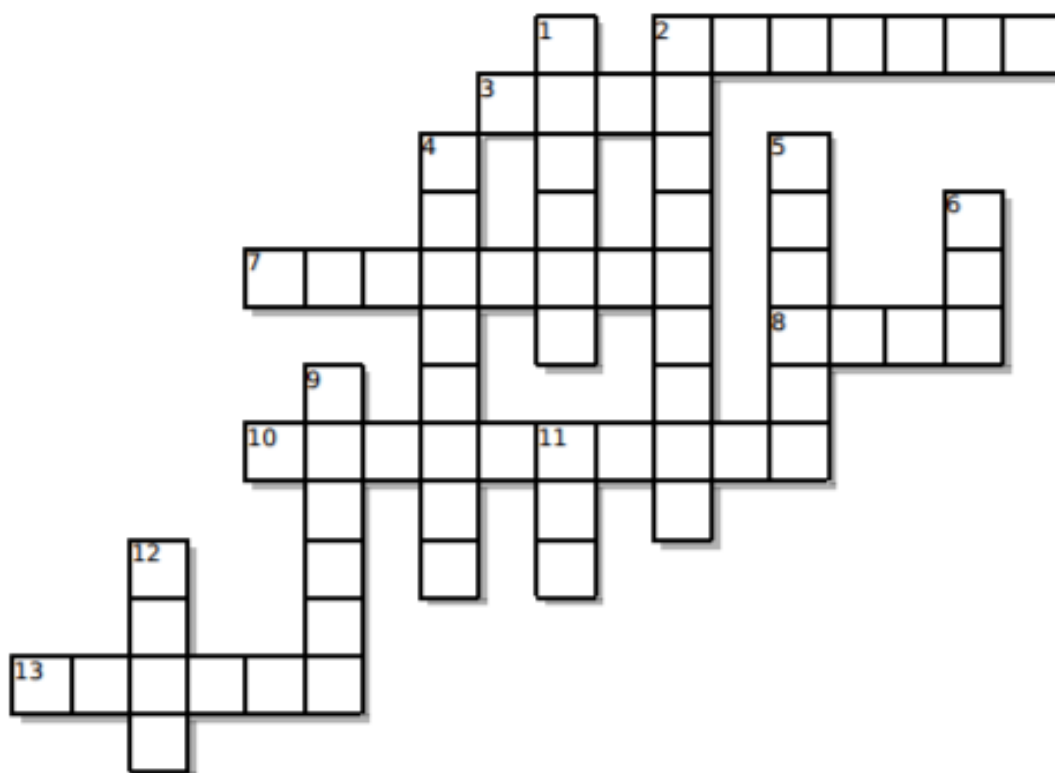
hvor det desværre var styrtet i havet. Dette sted vil nogle nok genkende fra Danys bryllup i Games of Thrones. Gozo bød derudover på smuk natur og dejlig mad, så det skal ikke være sejlturen på 20 minutter, som afholder folk fra at tage en udflugt dertil. Hvis man er mere til badeferie, er der masser af strande rundt om på Malta, og hvis man er til de der helt turkise laguner, kan man finde en sådan på den lille ø Comino, som ligger mellem Malta og Gozo.

Alt i alt kan jeg kun give Malta en thumbs up med på vejen, hvis man vil besøge en af Middelhavets lidt anderledes destinationer.

Lower Barrakka Gardens. Taget af Louise Jensby

Græske guder og gudinder

ACROSS

- 2 Fik lyren
- 3 Kendt for sine mange elskere
- 7 Vandt Paris' dom
- 8 Var god med pile
- 10 Også kaldet Kore
- 13 Den egentlige opfinder af lyren

DOWN

- 1 Beskytter af oikos
- 2 Havde en kult, hvor man (bl.a.) blev helet mens man sov
- 4 Mænader og satyrer
- 5 Cassandra søgte tilflugt hos hende
- 6 Starter dagen
- 9 Kolossen på Rhodos
- 11 Lavede sin fløjte af siv, som en nymfe havde forvandlet sig til
- 12 Var en hel del jaloux

Agora crew:

Redaktør: Pernille

Skribent af leder: Louise

Faste skribenter: Jonas, Louise

Freelanceskribenter: Rasmus, Sarah, Astrid

Kryds og tværs: Astrid

Horoskop: Pernille

Korrektur: Helle, Louise

Layout: Rasmus, Louise

Facebookansvarlig: Helle